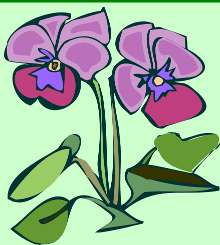

PENSEO

N-ro 340

feb. / 2020

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 31-a jaro http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm

Eto (Ĉinio)

Februare

Jam raras neĝ' kaj ekdegelas glacio,
en blanka fon' videblas verda viveto.
salikaj ĝemoj kovas ŝprucon en preto,
enmonta rojo penas kuri kun krio.

Ĉirpado birda sonas jen kun vario,
arbare jam ne pacas plu en kvieto.
Insektoj rampas ĉien kiel navedo,
leporoj salte kuras nun kun pasio.

Heroldas ĉio ĉi printempon en vido,
varmeta spir' eliĝas jen el la tero,
la primaver' alpaŝas en malrapido.

Printemo estas la komenc' de espero,
ĉe l' sojlo de printempo gravas decido,
kial ni ne klopodas ja kun fervoro?

Yanke (Ĉinio)

Batalo sen militfajro

De sudo, de nordo,
de oriento, de okcidento
kuracistoj sin direktas al Wuhan
por batali kontraŭ abomenindaj virusoj.
Jam aperas kriza momento:
virusoj kun "krono" venas minace
de la korpo de animaloj el sovaĝejo,
kaj trafis aron kaj aron da homoj;
niaj samlandanoj falas kiel viktimoj,
en urboj, en kamparo, en minejoj,
en kvartaloj, kaj diversloke.
Sin etendas la batalejo rapide
sur la teritorio de nia lando.
Neprokrasteble, tre urĝe!
Jen, kia spektaklo!
Nur dum kelkaj tagoj
granda armeo el kuracistoj
venas trajne, aviadile kun sama celo:
konkeri la virusojn misterajn
venenajn kaj mortigajn.
Ekas la batalo sen militfajro,
sen armiloj, sen municioj,
sen pafiloj, sen bomboj.
Ni ĉinoj unuanime batalas,
batalas per forta volo.
Ni certe venkos! Certe!

Maria Nazaré Laroca (Brazilo)

Sereneco

Somer' malseka
en la urbo.
Januara tempest' juna
furiozas, kiel aŭtenta
aŭdaco inundanta
posttagmezon
perpleksan.

Sed l'anim' rifuĝas
en aŭtuno de revoj
maturaj kaj liberaj.

La perdita rigardo
trafenestre ne malkaŝas
la sekretan feliĉon,
ke mi simple ekzistas.

Juiz de Fora, 09/01/2020.

Tiberio Madonna (Italio)

SUR LA TRAGEDION

La suno
lumas sur la tragedion
kaj mi frapus ĝin per pugno
igante ĝin forkuri
kaj resalti
sur la muroj de la pupteatro
por poste fali
sur la fonon bluan puran
kaj trui la veston de l' destino.
Tra la truo
brulfarita
kvazaŭ tiu de cigaredo
aperus horora
ĉiu speco de insektoj
vermoj kaj parazitoj
montrantaj al la mondo mirigata
la hororon kaj la honton
de l' senkompata intrigo
plektata sur la mizeraj ĉifonaĵoj
de ni.
Kaj tiu suno
el la fora kamero
ne prokrastus ekbruligi fajron
sur la tuta vesto
brila el sateno blua
kaj ekde tio
ĉio estus incendio.
Kontraŭe
obstina kaj firma
ĝi
lumas sur la tragedion.

Hans-Georg Kaiser (Germanio)

Freŝa vento!

(Por desegnaĵo de Eder Benedetti el Brazilo)

Kia sento,
freŝa vento!
Flughararo
pro konsento!

Ĝoj' sen pento
aŭ fi-dento,
brakoparo
en la vento.

Jen adoro
el la koro
sur la bilda
gajfuroro!

Gaja horo,
suna oro,
freŝe milda
ĝojhumoro.

Esperanto
por ŝatanto
estas vere
ne nur vanto.

Esperanton
desegnanto
freŝe festas
per in-kanto.

Paulo Nascentes (Brazilo)

Sen metriko nura ritmo

angulaj junuloj rektliniaj
kun malmulta rekteco
iĝos maljunuloj kurbliniaj
manĝegemaj
libereco troabundo
rektajn liniojn mi konservas
sed inventas mi turniĝojn
ondlinie rondturniĝas

pliaj sindeturnoj ol rebatoj
malpliaj bataladoj
pliaj ridoj
kelkaj ridegoj akraj
antaŭ tioma obtuzo
neniel akra kontraŭstaro
reinvento de nuanco
sensencaĵo
dum tre larĝaj taktoj

Fulmportreto Rio Suda Areo

la magro de l' ekskludul'
sur la liveriga biciklo
sub frida magra pluv'
portas al boncivitan'
el la meza klaso
mezkvalitan picon
kaj refreŝigaĵon

pluvis miakore
larmoj kristnaskaj
pro tiom malsekura
sengarantia labor'

nur vivo iel ekvilibriĝas:
ree svingiĝas kaj rekreas sin!

Siv Burrel (Svedio)

Sorĉistinoj

Justeckaprico ofte regis
dum fortaj tempoj. Oni legis
pri ŝtiparumoj de virinoj,
kiuj fidis je propraj medicinoj.

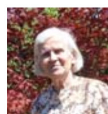
Oni havis iom da respekto
por ilia fama saĝeco.
Dumnokte kaŝe multaj iris
al la kabanoj, oni diris.

Pastroj timis ke la homoj
preferus saĝon al la dogmoj
kaj oferis saĝulinojn al ŝtiparo
tempe en tre granda aro.

Laŭdon al virinoj, kiuj fidis
al si mem kaj vidis
la kaŭzojn de malsano
sed oni ligis ilin al kabano.

Ĉu okazis nur en tempoj foraj
persekut' de ideoj ora.

Elena Popova (Bulgario)

Kelkaj enigmoj

1.

Besto herbovora,
kornohava
vivas en la arbaro.
Se ĝi ne sentus
la danĝeron
sen kornoj ĝi restus.
Mi deziras sincere
bonŝancon al la

(cervo)

2.

Necesaj ili estas
por ĉiu kuiristo,
ĉar neniu manĝaĵo,
povus esti pikanta,
se en ĝi mankas
ilia gusto.
Se diri pli ĝuste –
ne devas manki

(cepo kaj ajlo)

3.

Kiam la sun'ora
kisojn ne avaras,
kiu

ruĝiĝas pro ĝojo,
henas kaj saltetas,
feliĉa sur vojo?
La
(ĉevaleto)

4.
Sur verdaj branĉetoj
pendas po duopo.
Freŝaj aŭ en siropo
– bongustaj estas.
Ĉu venas el paradizo
(la ĉerizo kaj merizo)

Luiza CAROL (Israelo)

Songôo pri mia kara forpasinta plantoterapiisto

(laŭ ĉinstila poemo "5-silaba versokvaro" Inspirita de la poemo "Sensukcesa vizito al ermito" de JIA Dao)*

En sonĝ' li venis,
tetason tenis.
Li el nubinsul'
min ame benis.

** JIA Dao – ĉina poeto (779-843). Lian nomon oni prononcas dusilabe: ĝja daŭ. La unua silabo estas lia familia nomo kiu signifas "komercisto" aŭ "komerco". La dua silabo estas lia persona nomo, kiu signifas "insulo".*

El Ĉina Antikva Poezio

Ma Zhiyuan (ĉ. 1250 — ĉ. 1321)

Esti kontenta en ermitado

—laŭ melodio *Kvar pecoj de jado*

Urĝe mi aĉetis freŝajn fiŝojn
kaj havigis al mi vinon haste.

Vidas mi pejzaĝon de montaro
en nebulo ruliĝanta vaste,
kaj en brila lun', kun venta mildo,
daŭrigas versi senprokraste.

Propre mi ne estas diligenta,
por la homa mond', nek kompetenta,
kaj preferu ermiti kontenta.

lamentoj pri la mondo

—laŭ melodio *Kvar pecoj de jado*

(1)
Kiel povus veni koren la ĉagreno,
se vi estus kun floro sovaĝa
kaj vino vilaĝa?
Kiu povus ĉiam resti en la beno:
sur ĉevalo luksa sin reteni
kaj nutraĵon fajnan preni?
Unu bovo, du parceloj
jam sufiĉas sen malsat-suferoj.

(2)
Sen la ambicio regnon paca teni,
sen la forta volo nubojn mane preni,
vi do ne eltrudu tion malgraŭvole.
Vivu laŭnature kaj senzorge,
liberiĝu de sufero memkonsole.
Kelkaj pecoj da brokato kaj sateno,
vere kontentigas por varm-teno.

(3)
Sub la luno kaj stelaro mi marŝadas,
en gastejo loĝas sole,
kaj malvarman manĝon prenas.
Mi aŭtune magras senkonsole,
dum edzino kaj gefiloj miaj
eĉ fariĝas grasaj pretervole.
Afliktiĝas mi sur kapkuseno,
surĉevale tristas eĉ strangole.
Ĉio vaporiĝos,
kiam mortos mi izole.

Elĉinigis

Minosun (Ĉinio)

Wang Guan (1035-1100)

Adiaŭado al amiko

—laŭ melodio *Aŭguristo*

Akvo fluas kiel okulumoj
de belulino,
montoj pintas kiel ŝiaj brovoj
ja en fascino.
Se demandas vi al gasto, kien iras
li por pilgrimo?
Certe al la loko, kie akv' kaj montoj
en ilumino
kunfandiĝas kiel ŝia okulparo
kun flagra glimo.

Mi ĵus adiaŭis la printempon
en varma vento,
kaj nun ĝisrevidas mi vin
kun vea sento.
Se vi iros al sudlando ĝuste
en la momento
la printempa, nepre restu tie
ja kun kontento.

Damo Wei (?-?)

—laŭ melodio *Budhista dancisto*

La roj' kaj mont' duonbanataj
de l' lumo de la subiranta sun'.
La spegula bild' de domoj
jen kaj jen ekkrispiĝas dum
zefiro blovas delikate.
Ekflugas ajksoj* du en kun'
panike pro moviĝo.
Trans roj' abrikotfloroj
paradas super kortomuroj nun.

Sub digo, laŭ la pado
ombrita de salikoj verdaj
mi iras ĉiutage jen kun ŝato
matene kaj vespere al la rojo.
Mi vidis salikflokojn en flugado
trijare flirti plene en aero,
sed mia kara homo sub sortbato
ankoraŭ ne revenas de ter-vado.

**Ajksoj: ambirdoj (Aix galericulata)*

Su Shi (1037-1101)

—laŭ melodio *Akva drako*

Salikoflokoj ŝajnas floroj, sed
ne estas floroj, kaj neniu donas
atenton, kiam ili falas sen rimed'
sur vojorandon triste kaj sensente.
Konjektas mi, ke la sento kun obsed'
de afliktiĝ' difektas molan koron.
Jen lac' fermigas la okulojn de koket'
kaj ili en fermeto des pli ĉarmas.
La sonĝo ŝvebas foren kun ventet'
por serĉi l' lokon, kie la amato estas,
sed l' oriola ĉirpo vekas min el
sonĝkviet'.

Mi ne malamas, ke salikflokoj tute falas,
mi nur malŝatas, ke ja malfacilas
por la falintaj floroj sin kunligi en
ĝardeno.
Post vento, pluv' matenaj tago brilas,
sed kie trovas sin salikoflokoj ?
Jam ili ŝvebis en la lagon kaj similas
al lemnoj, kiuj punktas akvsurfacon.
Se l' belon de l' printemp' admiras
jen oni per tri laŭdoj, la du laŭdoj
al polv' el flokoj kaj falfloroj iras,
kaj l' unu al la fluoj susurantaj.
Sub vid' zorgema oni certe miras,
ke ili estas ne salikofloroj la falintaj,
sed larmogutoj ĉe disiĝ' senspiras.

—laŭ melodio *Feo en kaverno*

Feine havas ŝi glacian haŭton
kaj jadajn ostojn, kaj nature,
kun frisk', malhavas ŝviton.
Zefiro blovas jen susure,

plenigas l’ akv-palacon* per aromo.
Brodita pordkurten’ iome nure
apertas, sub la brila lunolumo,
la belulin’ ankoraŭ en lito bule
maldorma, apogas sin jen sur la
kapkuseno
kun haroj distaŭzitaj kaj harpinglo
ŝovita rigle — belfigure.

Mi ellitiĝas, prenas ŝian manon,
kaj iras al la kort’ silenta.
De temp’ al temp’ ni vidas
en malhelbluo firmamenta
kometoj fulme kuras inter steloj.
Kiel profundas nuna nokt’ arĝenta?
Jam en meznoktaj horoj.
La lun’ paliĝas jen en blovo venta,
kaj steloj jam malalten sinkas.
Do, kiam venos vento okcidenta?
Ŝi fingre prikalkulas.
Nerimarkite jaroj pasis for
sen nia sci’ atenta.

*akv-palaco: la palaco konstruita per palafitoj super akvo.

Elĉinigis

Vejdo (Ĉinio)

Fernando António Nogueira Pessoa

Aŭtopsikografio

El la modlista labor’
de l’ poeto dolor’ fajnas,
tia estas ĉi dolor’
ke ĝi el homsent’ eĉ ŝajnas.

Kaj tiuj kiuj lin legas
el tiuj doloroj du
doloron dume sentegas,
jam meman, de li ne plu.

Tiel, laŭ gvida maŝino,
iras, kundistre raci’ ,
ĉi trajn’ kun sia tin-tino,
kaj koro nomiĝas ĝi.

**Fernando António Nogueira Pessoa (Lisbono jun 13-an 1888 — nov 30-an 1935)*

Manuel Bandeira

ELREVIĜO

Mia versfarad’ fontas al ploro,
al elreviĝo, al senesper’ .
Kun rajt’ , ne pluu via esploro,
pri mi, ja gardu vin de sufer’ .

Sangas mia verso, voluptarde,
kun pentoj, tristo: jen mia val’ !
Envejne ĝi brulvundas ponarde,
ĉe l’ kor’ akras en poguta fal’ ...

En kia raŭkdolora anksio
kuŝas mia verso : magra vort’ !
Kiel vivo, al mi poezio
ĉelipe amargustas je mort’ .

**Manuel Bandeira: Recife PE apr.19 1886 — Rio-de-Ĵanejro RJ okt.13 1968, krom poeto, estis beletra kaj belarta kritikisto, profesoro pri literaturo kaj tradukisto.*

Elportugaligis

Wel CR (Brazilo)

Lisbeth H. Johansson (Svedio)

La malrapida piediranto

La heliko
ankoraŭ portas sian domon
sur la dorso
Malgraŭ ke la politiko
estas ŝanĝebla
li ne ŝanĝiĝas

La heliko
ankoraŭ portas sin mem
kaj sian hejmon
pluen

senlace sur sia dorso
Kion tio indikas?

La heliko estas analfabeto
La heliko estas nekuraceble romantika
La heliko estas nur besto
inter aliaj
kiu prenas la aferon
propramane.

Kiu prenas viajn manojn
kiam la fingroj blankiĝis
kaj ĉiuj forgesis kiel ekfari fajron?

Unu kaj unu estas du

Oni povas dividi homaron
nur je du
unu kaj unu
la eguloj kaj la etuloj
ne etnocentrisme, rase aŭ religie
ne geografie, kulture aŭ apartige
ne nigre aŭ blanke
ne vian, ne mian
Ne, pli facile ol tio
nur unu kaj unu kiuj estas du
tiuj, kiuj ne povas kompreni
kaj tiuj, kiuj komprenas

Esperantigis

Inga Johansson

(Svedio)

Mimoza Ahmeti

Poetika arto

Nur se la boteleta inko glaciiĝus
La fingroj en la poŝoj frosttremus,
La penso- en la nervo suspendus
Apenaŭ ĝis la lipo alvenus,
Nur se la amo frostiĝus:
glacio,
vitro,
en la koro fendetigita,
la poetika suno ne plu la vivojn varmigus.

Frosttremus la poetoj.

Dediĉo

Ah, vi ja estas malfortika kiel majo
Orgojlema kiel majo,
Elfiltrita kiel majo.
Kial kulpas mi se baldaŭ pri vi sopiras
Kaj vi same pri mi?

Ho, kie estas tiuj knaboj, via deziro,
Tiuj k naboj rompantaj jar ajn fram ojn per brusto,
Kiuj koncentrigas milojn per unu rigardo
Kaj fariĝas krono de la peno, la lumo!

Ho, kie do estas, kie do estas tiu knabo?
Vi kvere liĝas ku n l a pulvoro ka j suferas pro vento,
Serĉante la rokon sur la sablo vi paŝas,
Vi vidas radion kaj la sunon volas.

Mi pro tio
Baldaŭ pri vi sopiras,
Kaj vi pri mi.

Ho, m i ja s cias k iel l a vento l a liberajn buklojn forprenas de la hararo,
Kiel la suno sur la viaj membranoj
m alfortiĝas,
Kiel vin postsekvas la steloj, kiel ili vin timas.

Ho, mi ja scias, scias, ĉiam mi tion sciis
Ĉar ni ne envanaj estas, ke kelkiu ĉi tie ne
hazarde
Nin estas seminta,
Juna mano, fortuna mano,
Estonteca mano, transtempa mano,
Mano en la danĝero ĉiam sekura

Etendiĝanta mano kuraĝa al la neeblo.

Mia memoro

Memoro, memoro, ho ci memoro mia,
Mia fenestro, mia mondo, ĉielo mia,
Sendormeco de la memoraĵo, stelo de la
me moraĵo,
Senfino de la postfrunto,
Febro alkuranta tra la cerbaj koridoroj, kie vi
estas?
Memoro tondranta pro varmaj ondoj je deziroj
Post la vaporaj sunaj tagoj kunfrapiĝantaj sur la
ro kon
Singulta memoro, tensiiĝinta, ordonita
Pro pasioj.
Muroj de la tempo, preskaŭ fendiĝis vi pro
La taga premo.

Memoro, memoro, ho mia memoro,
Mia fenestro, mia mondo, ĉielo mia!
Mi vokas vin, kiel vi min vokis iam:
Ne forlasu min, ne turnu min en ŝtonon.
La vivulo volas vin viva
Ĝis kiam li estos viva.

Elalbanigis

Bardhyl Senimi

(Albanio)

Zhuangzi

ĈAPITRO DUDEK-UNUA

Tian Zifang

§21-01

Kiam Tian Zifang sidis a kompane al la markizo Wen de la regno Wei, li plurfoje laŭdadis Xi Gong.

"Ĉu Xi Gong estas via instru isto?" demandis la markizo.

"Ne," diris Tian Zifang, "ni estas samvilaĝanoj. Liaj paroloj pri la Taŭo ofte estas tre trafaj. Jen kial mi laŭdadas lin."

"Ĉu vi ne havas instruiston ?" demand is la markizo.

"Jes, mi havas," respondis Tian Zifang.

"Kiu estas via instruisto?"

"Dongguo Shunzi," respondis Tian Zifang.

"Se li estas via instruisto , kial do vi nen iam laŭdis lin?" demandis la markizo.

"Mia instruisto," respondis Tian Zifang, "estas perfekta homo. Havante la aspekton de ordinara homo, li ta men e stas tiel va ka k aj ser ena, kiel la ĉielo. Li sekvas natur an evoluon de la esta ĵoj k aj ĉiam tenas siajn n aturajn instink tojn. Li h avas puran kaj ĉioampleksan koron. Kiam aliaj agas kontraŭ la Taŭo, li estas indulgema kaj edifas ilin per sia ĝusta konduto, por ke ili ekkonsciu siajn erarojn kaj for igu siajn malbonajn intencojn. Kiel do mi meritas fari laŭdon al tia homo?"

Post kiam T ian Zif ang forir is, la markizo W en dronis en sia pensado kaj restis silenta dum la resto de la tago. Poste li diris al siaj ministroj en sia kortego:

"Kiel neso ndeble prof unda estas tiu ĉi noblulo de k ompleta virt o! Mi pensis, ke la sagacaj vo rtoj k aj l a hu manaj ka j ju staj a goj estas la plej idea laj. Kia m mi a ŭskultis la parolojn de T ian Zi fang p ri l ia in struisto, mi sentis m ian korpon kvazaŭ disfa linta k aj n e kapablanta m oviĝi, kaj mian langon t iel rigidiĝinta, ke m i restis m uta longan tempon. Ĉio, kion m i lernis antaŭe, est as ne pli ol senvaloraj argilaj pupoj! La re gno W ei efektive estas por mi ŝarĝo!"

§21-02

Survoje al la regno Qi, Wenbo Xuezi haltis en la regno Lu por tranoktado. T iam iu el Lu petis intervidiĝon kun li.

"Ne," d iris Wenbo Xueqi. "Mi a ŭdis, ke la nobluloj en la centraj regnoj bone konas la ritojn kaj la justecon, sed scias nenion pri la homa koro. Tial mi ne volas lin vidi."

Revenante de la regno Qi, Wenbo Xueqi denove haltis en la regno Lu por tran okto. Kiam tiu homo refoje petis intervidiĝon kun li, Wenbo Xueqi diris:

"Tian peton li jam far is, kaj nun li denove prezentas al mi la saman peton. Li devas havi ion eksterordinaran por diri al mi."

Post kiam li eliris kaj intervidiĝis kun la gasto, li revenis kun profunda suspiro.

En la sekv a tago li denove intervidiĝis kun la gasto kaj revenis kun ankoraŭ pli profunda suspiro. Lia servisto demandis:

"Ĉiufoje, kiam vi revenis intervidiĝinte kun tiu gasto, vi profunde suspiris. Kial do?"

"Mi antaŭe diris al vi," respondis Wenbo Xueqi, "ke la nob luloj en la centraj regnoj bone kon as la ritojn kaj la justecon, sed scias nenion pri la homa koro. La homo, kun kiu mi ĵus intervidiĝis, kondutas perfekte konforme al la deco kaj hav as majestan mienon. Li admonis min tiel fidele, kiel mia filo, kaj instruis min tiel severe, kiel mia patro. Jen kial mi suspiradis."

Kiam Konfuceo intervidiĝis kun Wenbo Xueqi, Konfuceo ne diris eĉ unu vorton. Zilu demandis lin:

"Longan tempon vi dezir is lin vidi, sed kial vi diris nenion tiam, kiam vi intervidiĝis kun li?"

"Koncerne homon kiel li, unu rigardo estas sufiĉa, por ke mi sciu, ke la Taŭo loĝas en li. Estus tute superflue, se mi dirus ion ajn."

§21-03

Yan Hui diris al Konfuceo:

"Majstro, kiam vi malrapide marŝas, ankaŭ mi malrapide marŝas; kiam vi rapide marŝas, ankaŭ mi rapide marŝas; kiam vi kuras, ankaŭ mi kur as. Sed, kiam vi kur as rapide, viaj piedoj preskaŭ ne tuŝas la teron, tiel ke mi povas fari nenion krom vane postrigardadi vin."

"Kion do vi volas diri per tio, Yan Hui?" demandis Konfuceo.

"Per la vortoj 'kiam vi malrapide marŝas, ankaŭ mi malrapide marŝas'," respondis Yan Hui, "mi volas diri, ke mi pov as sekvi kion vi diras. Per la vortoj 'kiam vi rapide marŝas, ankaŭ mi rapide marŝas' mi volas diri, ke mi povas sekvi vian argumentadon. Per la vortoj 'kiam vi kuras, ankaŭ mi kuras' mi volas diri, ke mi povas sekvi viajn parolo jn pri la Taŭo. Per la vortoj 'kiam vi kuras rapide, viaj piedoj preskaŭ ne tuŝas la teron, tiel ke mi povas fari nenion krom vane postrigardadi vin' mi volas diri, ke mi nen iel povas scii la kaŭzon kial vi pov as akiri al vi la fidon de homoj sen diri eĉ unu vorton, altiri homojn al vi sen elmontri intimecon, kaj kolekti homojn ĉirkaŭ vi sen mem posedi potencon kaj titolon."

"Ho, la kialo ja devas esti eltrovita!" diris Konfuceo. "Nenia malĝojo estas pli granda, ol la morto de la menso. La morto de la korpo estas por ni malpli dolor iga. La suno leviĝas en la oriento kaj subiras en la okcidento. Ĉiuj estaĵoj en la mondo sekvas la saman vojon: ĉiuj, kiuj havas okulojn kaj piedojn, plenumas siajn funkciojn post la sunleviĝo. Ili komencas labori ĉe la sunleviĝo kaj ekripozas ĉe la sunsubiro. Tio estas natura leĝo sekvata de ĉiuj vivaj estaĵoj en la mondo. Ili mortas aŭ ricevas la vivon tiam, kiam la tempo venas. Post kiam mi ricevis la fizikan formon, per kiu la naturo min dotis, mi konservas ĝin ĝis la fino de mia vivdaŭro, sen lasi al ĝi transformiĝi en ion ajn alian. Mi senĉese moviĝas kun ĉiuj estaĵoj en la mondo tage kaj nokte, ne sciante kie estas la fino. Ĉar mia fizika formo estas spontanee fariĝis al mi, mi ne povas antaŭdiri mian sorton en la estonteco, eĉ se mi mi nt urnus al la arto de sortodivenado, kaj tial mia vivo tiele daŭras tagon post tago.

"Ĉu vi ne trovas beda ŭrinda tion, ke ni ĉiam restas flankon ĉe flanko kaj tamen vi ne konas tiun ĉi veron? Verŝajne vi rim arkis nur miajn eksterajn manifestiĝojn, sed il i jam for pasis, kaj tamen vi ankoraŭ ilin serĉas, kvazaŭ vi vane serĉus ĉevalojn en malplena foirejo. Vi povos forgesi la estintan min, kaj mi povos forgesi la estintan vin. Sed, malgraŭe, kian malutilon tio povos alporti al ni? Kvankam vi povos forgesi mian antaŭan memon, tamen mi ankoraŭ havas en mi ion, kion vi neniam forgesos."

Elĉinigis

Wang Chongfang

(Ĉinio)

Ĉineske

Vejdo (Ĉinio)

La plej bela sono

el rakontoj pri Afanti
—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Afanti
gastis plezure
ĉe amik' muzikema.
Tiu plektris susure
kordojn jen nure

anstataŭ
doni kompleze
tagmanĝon al Afanti,
muzikilis apreze
ludis senĉese.

Afanti-n
mordis malsato
post tagmez', sed l' amiko
ĉuis, "Kia son', frato,
je via ŝato,

de dutar'
aŭ de jevapo**?"
Afanti tuj respondis:
"Ili batas per frapo
min sur la kapo!

Nur sono,
ho, de la kuler'
tintanta 'tas plej bela,
dum al manĝo sur teler'
ĝi diras kun kver'.

*** Dutaro kaj jevapo estas ujguraj muzikiloj.*

Turbano

el rakontoj pri Afanti
—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Promenis
Afanti ĝoje
kun korbgranda turbano
sur la kapo ĉi-foje
iun dumvoje

renkontis.
Tiu kun ridet'
petis: "Legu leteron
ja por mi analfabet'.
Mi aŭdu en pret'."

Afanti
respondis klare:
"Mi eĉ ne konas vorton."
Petint': "Kiel fatale!
Sed senerare

vi povas
legi tre bone,
ĉar kun longa turbano
vi aspektas impone
kaj tre renome."

Afanti
ĝin demetis tuj,
volvis ĝin ĉirkaŭ l' kapon
de la petinto per trud'
kaj diris sen dub':

"Bonege!
Ĉar pensas krede

pri scioj sub turbano,
legu l’ leteron prete
viarimede!”

Jadranka Miric (Serbio)

Praŭloj niaj bravuloj

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Ploranta
popolo mia.
Preĝas pia loĝantar’.
Ho, regu beno dia
je koro via!

Vetero
helpas al homoj.
Neĝo forgesis veni
tre mildas sunradioj
sur pilgrimantoj.

Pacemaj
longas kolonoj.
Al Dio pie preĝas.
Ve, iliaj penegoj.
Mutas fi-regnoj.

Paŝadas
bravuloj en ar’.
Polico fi-uzata.
Surda estas regnestar’.
Spitas al homar’

Ho, ne al
sanktaĵrabado!
Homoj spitas al angor’.
Haltu humiligadon!
For suferadon!

Sonoriloj sonas triste en Montenegro

Al serboj:
leviĝu popol’
pro paca infaneco,
pro la digno de popol’.
venas ĝusta rol’.

Tre longe
daŭras malbono.
De post tridek da jaroj
pli gravas dia sono
ol krimomono.

Mensogoj
regas en la mond’.
Veron oni aĉetas.
Pro tio fariĝis rond’
de homa ondo.

Surprize
okazis popol’!
Vekiĝis digno en ni.
Unuiĝo antaŭ ol.
Feru popol’!

Pilgrimas
la serba fratar’
Dio savu nin. Amen!
Defendado de sanktar’
kune kun pastrar’.

**Sopir-al-sudo (ĉine: Yijiangnan): ĉina fiksforma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x=senrima).*

Mandio (Ĉinio)

Umefloro

—laŭ ĉinesko Dekses-Silabo*

En
neĝo kaj glaci-katen'
ne floras
floroj en ĝarden'.

Nur
umefloro kun plezur'
disfloras
en neĝ' sen makul'.

Ĝi
en purblanka neĝo pli
aromas
sub la sunradi'.

En
blanka fono de maten'
ridetas
umefloroj jen!

Sur
montdeklivo ŝvebas nur
aromo
pika sen mezur'.

Ŝat'
nia al ĝia parad'
kuŝas en
viv' sur sukavat'.

Li Weilun (Ĉinio)

la kvar sezonoj

—laŭ ĉinesko Dekses-Silabo*

Jen
floras floroj en ĝarden'.
Printempo
gaja, ĝusta ven'.

Ter'
ĉiam verdas en somer'.
Varmega
estas la veter'.

Nun
Flavas, ruĝas la aŭtun'.
Sur ĉiel'
pendas ronda lun',

Vent'.
Tero plenas je arĝent'.
En vintro
ĉiam frosta sent'.

Patrino

Vin
mi ja amas, karpatrin'
Tutviva
amo sen la fin'.

Vin
sopiras mi, karpatrin'.
Vi fortas
čiam kiel pin'.

Vin
mi kordankas， karpatrin'.
Mi kreskas
jam en vía sin'.

Deskses-Silabo: ĉina fiksforma poemo el kvar versoj de 1, 7, 35 silaboj, laŭ rimarango a,a,xa (x=senrima)

_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_
Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
R etadreso: vejdo@163.com
www.elerno.cn/penlisto.htm
_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_